

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT

SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Aribau, 39

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

LO BASTÓ.

Lo bastó, fora de quan se tracta d'una persona vella ó que per malaltia, quan surt al carrer, necessita apoyarshi, no es mes que un objecte de luxu.

Molta gent no mes lo porta per costum y en aquest cas fins arriba á ser una preocupació. Ningú d'aquestos sortirà de casa sense ell. Ja ben tenir lo temps just pera anar á un negoci ó una cita, son capassos de perdre l'un y no existir á l'altra, si per una casualitat al moment de posarse en marxa no saben ahont han deixat el bastó. Rodan tota la casa, buscan tots los reus, se neguitejan, se creman y ho posan tot en moviment: senyora, fills y criada s'han d'ocupar, deixant, per supuesto, totes las feynas, en buscar lo bastó del jefe de la familia.

Una vegada vaig anar á buscar á un amic pera sortir junts y al moment d'obrir la porta s'adoná que no duya 'l bastó. Fillets de Deu, alló semblava un mercat de Calaf. Tothom buscava, excitats per ell que per graus anava exasperantse fent un sagramental. Foren inútils totes las esquissas y tots los crits. Lo bastó no va sortir. Distingué mes remey que anarsen sense aquesta tenda, pero aixó sí, al primer bastoner que trobava va comprarne un de primet y tot ple de grops y borlas de seda.

Al cap de pochs dias vaig trobarlo y ab la mes gran alegría va dirme que ja havia recuperat lo bastó perdut, que estava abandonat en un recó del número 100 de casa seva.

Lo bastó, com ja he dit, es un objecte supèrflu, que no fent mes que la satisfacció del que 'l porta, causa als demés mil inconvenients é inconvenients.

Quan se porta á la ma, aixecantlo y posantlo á terra seguint lo pas, menos mal; pero de qualsevol altra manera que 's dugui, es molestós per tothom.

Si 's du arra trant ó agafat pel punyo cap enda-

rrera voleyant lo bras, entrabanca als que 's veuen precisats á seguirlo.

Si 's porta agafat pel mitj horisontalment y momentlo, no entrabanca, pero á lo millor clava un copet á las camas dels que venen darrera ó al lloch mes tou de la persona que va al davant.

Si 's posa sota l'aixella y 'l que 'l porta 's gira de repent, si es aprop d'un aparador pot rompre 'l vidre y si está entre un grupo de gent, fereix á tots los que 's trovan á tret del círcol que descriu.

Quan vol senyalar alguna cosa, ho fa ab lo bastó, á riscos de treure un ull del que distret li passa pel davant.

Si en los concerts s'entusiasma, no pot de menos que seguir lo compás picant, lo qual molesta als que volen sentir música y no cops de bastó.

Suposat que la batuta d'un director d'orquestra es un bastó, tenim l'exemple práctic del senyor Perez Cabrero, que á lo millor de l'ópera comensa á picar lo faristol, afegint un instrument mes á la orquestra encara que no ho senyali la partitura.

L'home mes pacífich es capás de fer una barbaritat si te rahons lo dia que porta bastó.

La proba de que 'l bastó es un objecte de luxu perillós, la tenen en que está prohibit entrar ab ell á las exposicions de pinturas y en los colegis electorals.

Aixó sí, ab lo modo de dur y manejar lo bastó l'home manifesta lo seu caràcter y los seus intents.

Lo que 'l du agafat pel mitj horisontalment es que va de camí.

Portarlo penjat al botó de la americana, fá Tenorio.

Ferlo rodar entre 'ls dits, es que no 's te res mes que fer.

Lo qui 'l porta al coll com un fusell, no hi ha dubte que es militar.

Mossegar lo punyo, vol dir estar preocupat, lo mateix que quan ab ell se dibuixan lletres ó figuras en la sorra.

Lo qui quan s'asseu se 'l posa entremitj de las camas, es un home de be y reposat.

Quan un caminant lo porta sota 'l bras, ó llegeix ó fá 'l cigarro.

Per altra part lo bastó es un signo d'autoritat y un distintiu.

L'agutzil, l'alcalde, lo jutje, lo general y 'l bisbe, tots portan lo seu bastó especial.

Presentin un bastó ab borlas al mitj d'una

taula de joch y dels que la voltan ningú gosa á bellugarse.

Y no sols te poder, com se veu, en lo civil, sino en lo eclesiástich y tot, perque un bastó á lo millor pot fer un cardenal.

Un bastó ab espasí, si es de canya, brut y tinyós, á la llegua fa olor de burot; groixut y ple de nusos, fa *maton*; primet y vincladis, *pollo*. Un bastó de crossa es lo mes respectable: desseguida s'hi veu al vell ab cabells blanchs y corvo.

En fi, fora un may acabar, si volgués dir tot lo que se 'm ocorre del bastó.

Encara que diguin vesteix un bastó y semblará un baró, aquest objecte, com hem dit, per un gust que causa, porta mil inconvenients.

Jo 'm vaig desvesar de durne desde que un amic meu que no 'n tenia, ó millor dit lo que no tenia era quartos pera comprarne, aixís que 'm veyá me 'l prenia de las mans y hi feya 'l maco fins que 'ns despediam.

Un dia vaig deixar-lo á la porta d'una exposició entre altres, y al sortir, ja no n'hi havia cap, y aixó que á dintre encara hi quedava molta gent que debia durne.

—Vamos, vaig dir, lo bastó es un cau de tentacions: fins inspira 'l robo. Juro no tenirne may mes encara que visqui cent anys. Quina alegría arribar á aquesta edat y no necessitar bastó!

LO NEGRE DE LA RIBA.

¿QUÉ SERÁ ?

Soch d'aquesta vida tot just á la entrada y casi ja 'm sembla que soch á la eixida:

¿Será que ma vida resulta esguerrada

ma juvenesa que 's troba aburrida?

L'amor m'avassalla, la gloria m'obliga:

L'amor y la gloria se 'm lligan ab penas:

¿Será que á la gloria l'amor sempre lliga

ó que al amor lliga la gloria ab cadenas?

Ensenyo alegría y amago tristesa:

m'enganyo sabentho: l'engany m'aconsola:

¿Será m'alegría potser mal entesa

ó está ma tristesa potser de tabola?

Si bé la esperansa l'ambició m'adorna,

com més adornada més lletja 's presenta:

¿Será la esperansa que falsa se 'm torna

6 l' ambició méva que may s' acontenta?

Silenci m' agrada molt més que bullici:

distreume bullici: silenci m' capfica:

¿Será que en silenci me planyo per vici

ó bé que 'l bullici mos planys dulcifica?

No 'm falta judici: criteri me 'n sobra:

per massa criteri mon judici 's talla:

¿Será que ab criteri judici mal obra

ó que mon judici fins passa de ralla?

Per tot probas busco: per tot càlculs trobo:

las probas ab càlculs molt més s' empatollan:

¿Será que son falsas las probas que probó

ó bé que 'ls méus càlculs ab probas s' embrollan?

De duptes é ideas á mils perdo 'l compte:

vá errant ma existencia sense nort... ni guía...

¿Será que vaig naixer molt tart ó molt prompte

ó que no vaig naixer com naixer debía?..

PEPET DEL CARRIL.

QUINZ' ANYS.

¡Qué placentera es la vida
sens desenganyis!
¡Qui pogués sempre tenirlos
tant sols quinz' anys!

Es quan la tendra poncella
treu son color,
y deixa veurer galana
sa gaya flor.

Es de l' edat florentina
lo temps joliu
que un veu del mon sols la ditxa
que tot sonriu.

Y es quan l' ilusió encirera
que filtra 'l cor
fá veurer que es vida eterna
la vida amor.

¡Qué placentera es la vida
sens desenganyis!
¡Qui pogués sempre tenirlos
tant sols quinz' anys!

M. FIGUEROA ALDROFEU.

RECORT D' UNA CONFERENCIA D' EN BARTRINA.

Era en lo Ateneo lliure, que estigué algun temps instalat en una casa del carrer d' Avinyó, que fou derruida pera aixecarhi lo edifici dels bolsistas.

Entre 'ls molts conferenciants que reunian en aquell local un públich numerós y ávit d' instruirse, al inolvidable Bartrina lo sentirem duas vegadas.

No cal dir si cada cop que s' anunciava una conferencia per ell s' ompliria 'l saló del Ateneo: de segur que á ser quatre vegadas mes gran, tampoch la concurrencia hi hauria capigut.

La seva facilitat en parlar, lo cúmul d' ideas que se li ocorrian al expressarne una, totes ben trobadas y originals, l' interés que despertava en l' auditori, tot contribuia á que fos frenéticament aplaudit y al terminar felicitat ab entussiasme per tothom. Tots los que 'ns honravam ab la seva amistat, sabém quánta era la extensió de sos coneixements y quínas aplicacions los hi donava.

En una de las sevas conferencias, y aquest es l' objecte avuy d' aqueix petit recort á la seva memoria, comensá per revindicar á Cain del crim que li atribuïen los llibres sagrats de la religió católica. Cain, deya, no se 'l pot considerar com á un assassí. ¿Sabia ell allavors lo que 's feya? ¿Tenia, per ventura, l' exemple d' un altre crim anterior? Cain, exasperat de veure que per mes que treballava la terra, no conseguia cap prosperitat, y que en cambi á son germá Abel, tot li sortia cor que vols, cor que desitjas, no mes sacrificant algun anyell y dedicantse á la adoració de Deu, es á dir, portant una vida lliure de fadigas y de treballs pesats, un dia fora de sí, agafá lo que primer li vingué á má, que fou un os de burro, y li doná un cop, que inconscientment li causá la mort.

D' allavors ensá, Cain, mes aburrit y mes desgraciat que may, desesperat per aquella mala sort

que 'l perseguia, no tingué repós en lloch, aixís es que baixá á lo profon de la terra, que tremolava baix los travalls plutónichs dels que 's deyan los esperits réprobos.

Efectivament, allí hi residian los ángels que foren llensats del cel, perque volian ser tan com Deu, es á dir, perque volian lliurar-se de la subjecció d' adorar á un ser superior. Deu, al veure que contra ell se revelavan, los desterrá del seu regne celestial.

A la porta d' aquesta mansió fou á trucar Cain. Luzbel al sentirho, preguntá qui demanava, y Cain respongué: Lo Travall.

L' obriren desseguida, s' enrahonaren y quedaren convinguts admetent á Cain en la seva companyia.

D' allavors ensá, deya en Bartrina, Cain, que representa lo Travall, y Luzbel, que simbolisa la Revolució, fant junts la seva via pera enderrocar lo poder absolut: Deu.

En la mateixa conferencia, parlant del diamant, va expressarse aixís:

Lo diamant, aqueixa pedra preciosa de tan valor, y que 'ls reys se donan per ditxosos de poderla ostentar en sa corona, precisament se compon de las duas substancias mes enemigas dels soberans: del carbó, que serveix pera fer la pólvora ab que se 'ls destrona y del llapis, ab lo que 's dibuixa la seva caricatura.

Altras imatges presentá tan en aquesta como en las demés conferencias que doná; algunas nos recordan encara, altras ja se 'ns han desvanescut; la llástima es que no quedaren escrites, puig la seva mateixa facilitat en concebir las y mes que tot en expressarlas, feyan fins impossible als taquígrafos seguirlo en l' us de la paraula.

Molt senyors meus:

Pocas, molt pocas novelats podém consignar avuy en aquesta revista.

La guerra alegre en lo Ribas, posada per la companyia d' en Cereceda, traducció dels senyors Casademunt y Henrich ab música d' un Strauss, no te res mes que algunas pessas bastant inspiradas, que no desdiuhen del geni del Strauss llegendari. En quant á la lletra y al argument, pobret, molt pobret.

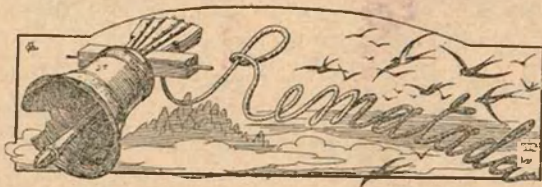
En demés, al Tívoli, per ara la sarsuela anti-científica *De la terra al sol*, encara dona algunas entradas. Los que hi van á véurela per aprendre alguna cosa ne surten menos sabis que al entrarhi. Perque, qué poden ensenyar los Srs. Campmany y Molas y Casas, que no ho sápigam tothom?

La setmana que ve ja 'ls podrém dir alguna cosa de Romea y del Teatro Catalá. La primera obra que s' estrenará diu que 's *La ratlla dreta*, ab tres actes y original del Sr. Soler, desempnyada per la Sra. Parreño y 'ls Srs. Fontova é Isern. Ja pot anar be.

Al Circo Ecuestre, han debutat nous clowns, que encara no 'ls hem vistos. Aviat tornarà en Toni-Grice, que ja es conegut dels barcelonins.

Y sens res mes de particular disposin de

BERNAT PESCAIRE.

Duas senyoras, aspirants á la emancipació de la dona, s' esbravavan contra 'ls homes, en una conferencia filosófica-social.

—Desenganyis,—deya l' una,—los homes han inventat res. Tot los ho ha donat la naturalesa.

—S' equivoca,—responia l' altra,—han inventat la virtut de las donas, y es una invenció que 'ls donat grans resultats.

~~~~~

Lo tipógrafo D. Diuenge Casanovas espera corcandelas que se li mori cert amich per donar un altre giro á sos somnis daurats.

Y 'l pobre no deu pensar ab aquell adagi tan vell de... *Qui la mort d' un altre está esperant*, va la seva devant.

~~~~~

Entre lo divendres y dissapte la pluja va estorninar á millons de ratas que estavan domiciliadas en las clavegueras d' aquesta ciutat.

¡Y tantas que va deixar-ne á casa la ciutat!

~~~~~

La tristesa que no 's te, val mes que tota la felicitat que s' ambiciona.

~~~~~

Dos enamorats renyan
dihent ell: Te 'n falta un tros noya.
Y enfadada li contesta:
Lo que á mí 'm falta á tú 't sobra.

~~~~~

Passat demá surtirá un número extraordinari dedicat als que no tenen res que fer, lo qual contindrà únicament xaradas, endevinallas, anagramas, etc... tot lo que correspon á la secció de passa-temps.

Figurarán firmas molt escullidas y mereixen especial menció: *Una conversa*, original del «Noi de Tona» y 'n «Hi era bo».

Ja ho veurán (los que 'l comprin).

~~~~~

LO BIGOTI.

De cada 100 personas que usan aquest adorno (sense contar los militars), aproximadament:

- 10 lo portan per no afeytarse.
- 4 perque no tenen patillas.
- 3 perque aixís ho demanan las sevas novias.
- 10 per semblar homes.
- 3 per tapar la dentadura lletja,
- 6 per dissimular lo tamanyo del nas.
- 11 per semblar artistas.
- 1 per esperit de independència.
- 4 perque no se 'ls vegi 'l rapé.
- 11 perque ho volen las sevas mullers.
- 25 per cautivar al «bello sexo».
- 4 per veures lliures de fer patons á las criaturas.
- 2 per dignitat del home.
- 5 en recort de haver sigut militars.
- 1 y aquest es lo meu, que 'l porto perque 'm dona la gana.

VILARET DE E. DE LL.

~~~~~

El Correo Catalan deya que durant aquesta época de cólera, s' havia vist molta mes gent en las iglesias que per los passeigs.

Aixó sí que no fora estrany, perque pels passeigs hi feya molta calor y generalment á las iglesias hi fa mes fresca.

Pero deixant aixó apart, debém dirli que molta mes gent se quedava á casa seva que no pas anava á missa ó á passejar.

No 'ns vinguin á pintar la cigonya, senyors íntegros ó mestissos, que encara no sabém qué son, perque á uns y altres sols los sabém distingir per llanuts.

Mes avall afegia que sens dupte per aquell motiu, Deu s' havia apietat de nosaltres y 'l cólera no havia fet molts estragos.

Es molta pretensió la de voler que Deu fassi lo que 'ls beatos volen.

Nosaltres admirém tanta sollicitut pero no 'ls hi agra-him gens ni mica.

Qui te la consciencia tranquila no te de demanar res á Deu.

Després de tot lo que no comprenem es porque 'l Bisbe va agafar la malaltia regnant.

Son capassos de dir que la va tenir com á home y no com-á Bisbe.

Aquí d' en Manfredo del *Castell dels tres dragons*.

En un teatro de Valencia lo públich se va indignar tant contra l' actor que feya 'l Froylan de *Carlos II el Hechizado*, que un altre actor, pera calmarlo, va tenir de fer veure que 'l matava.

No sabém si aixó es massa art ó massa realisme. Per de prompte lo que demostra es que al poble tan lo creman los frarés de debó com de per riure.

Nosaltres ni podém veure los dels vestits de las senyoras.

En lo Masnou la familia Millet ha fundat un Centro Catalá, que deu venir á ser com una sucursal del del Sr. Almirall de Barcelona, fora de cas, que volguent ser verdaders catalanistas se declarin autónomos y vagin per las sevas, que allavors ja será una cosa exclusiva de dita familia Millet.

Diumenge passat va inaugurarse dit Centro y en un discurs pronunciat en lo *lunch* (després de la festa la manduca, lo mateix que 'ls polítics) que va improvisar un senyor que á casa seva 'l conceixen, tractá al Sr. Puigventós d' *aureneta*.

Tractarlo d' aixó ó d' altra classe de aucell, tot es dirli lo mateix.

Nosaltres ho sentim per lo Sr. Puigventós, per que es amich nostre. No voldriam que en endevant li quedés lo Sr. Aureneta, gracias á una imprudencia del entusiasme de certs catalanistas.

¡Vetaquí qué s' hi guanya ab aquestas cosas!

L' Excm. Sr. Alcalde Constitucional de Barcelona ha fet plantar per las cantonadas lo cartell fent assaber alguna cosa de la quinta.

A un dels que mes cridavan en la manifestació que tan va entusiasmar als patrioters, lo sentirem també cridar contra aixó que 'n diuen la contribució de sanch.

Y donchs, que vol fer la guerra sense soldats? Qui no vullgui pels que no vagi á l' era.

L' assumpto mes gros de la setmana foren las inundacions.

L' aygua corria desbordada pels carrers y las fonts permaneixian aixutas.

Com las butxacas d' en Codolosa.

¿Han mirat be aquells cascos ab que rematan los fanals que han posat á la Rambla?

¿No es veritat que semblan caps d' en Rius y Taulet y las alas dels costats las sevas patillas?

¡Totas se las pensan!

En Barrabanto ja no está al carrer de la Boqueria.

Per qual motiu sembla que 'ls botiguers de dit carrer s' han tret un pes de sobre.

¡Com es tan gros!

—Donechs ¿ahont té 'l domicili ara?

—Ja veurán, aixó fora un anunci, y nosaltres no anunciem á ningú de franch. Be prou que 's farà conèixer aviat ab alguna raresa de las sevas. Ja havém dit que es un tipo molt gros!

Sembla que al últim las firas y festas de Barcelona las trasladarán á la vuytada de Còrpus, per que en aquella época la gent de fora está mes

desenfeynada y aixís ne vindria mes á ciutat á gastarse 'ls quartos.

Ja veuhen á quin temps hem arriat. Los barcelonins donarém un desayre á la Mare de Deu de la Mercé, no mes que per poder fer mes negoci.

¿Cóm petará de dents en Llorens y Riu desde las planas de *El Correo Catalan*!

Ja voldriam que ho haguessin fet no mes que per sentirlo.

Pero mes encara per veure si la nostra industria prospera. Que es lo que hem de procurar. Tot lo demés son falornias.

Murmura l' aygua en lo rech,
en la mar també l' onada,
y per completar lo quadro
la sogra murmura á casa.

Reunits alguns escriptors pera parlar d' un assumpto referent á las obras dramáticas, mentres esperavan l' hora de comensar la sessió, la conversa girava, inspirada per lo lloch ahont se trobavan, sobre parets primas y groxudas, si eran mes fortas de mahó ó de pedra, etc.

Lo Sr. Llanas que hi estava present, al sentir aquella discussió va exclamar:

—Ja 's veu que hem vingut aquí pera parlar d' obras.

Vosté sempre es oportú D. Albert, y sobretot molt de la broma.

Un dia cert subjecte va preguntarnos si consideravam que 'n Goinila podia compararse ab en Baitrina!....

Y varem plorar de tan riure.

Lo diluvi del altre dia va inundar á *El Diluvio*. Y també va inundar á *El Barcelonés*.

Aquesta vegada sí que 'n Lasarte no 's podrá burlar d' en Rius y Taulet.

Vegin si n' hi havia d' aygua en la impremta d' *El Diluvio*, que á n' en Vidal, que es un dels homes mes alts de Barcelona, diu que li arribava á la cintura.

Vetaquí que ab en Pepe Lasarte á coll y be hauria semblat Sant Cristófol.

Al fons del mar naix la perla,
naix l' espuma en lo rocám;
y á dins de mon cor fas naixer,
nena hermosa, 'ls desenganys.

—Escolta, tús: ¿Que fás l' amor á aquella bailarina?

—No. Ella ja 'l despatxa fet.

Estant en visita, una senyora lletja diu á una criatura:

—Escolta, fillet, tús ets molt maco, ¿y jó?

La criatura 's mira á la senyora y calla.

—¿Cóm es que no respons?

—Perque la mamá 'm pegaría.

Parlavan dos ganapias passejantse per la Riba, ab las mans al cap.

—¿Ab quí estás tú?

—¿Jo? ab mon pare.

—¿Qué fá ton pare?

—Res.

—¿Y tú?

—L' ajudo.

XARADAS.

Segona quarta ab la última
quinta dos tercera sexta,
quinta quarta cinch final,
segona quinta tercera;
n' prima tres hu dos tres,
dos al revés hu-primera
quinta dos hu tres segona
quinta tot. Au! qui l' encerta?

RICARDO RUM RUM.

Oprimida per tirans
Catalunya 's trová un dia,
y la tot, envalentia
ab sa veu, als catalans.
Hu tres es, deya, germans,
(ab son eco estrepitós)
que hem de dos quart los traidós
que per la patria, som braus,
y si 'ns volen ferns esclaus
dos ho consentirém may ¡dos!

JENANÍ.

ANAGRAMA.

Desd' un tot del Principal
me mirava l' altre dia
com la senyora María
ne ballava una total,
y per mes obsequiar
á tota la concurrencia
sense fer gran resistencia
una total va cantar.

J. PRATS Y N.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 — Edifici públich.
4 5 3 6 2 8 7 — Una arma.
8 2 8 5 6 7 — Nom de dona.
6 5 3 5 3 — Una malaltia.
8 8 2 4 — Una bestia.
4 5 2 — Nom de home.
2 3 — Poble de Catalunya.
1 — Consonant.

VENTURETA DE REUS.

GEROGLÍFICH.

X X X
IA
X X X
IA.

J. S. Y P.

Las soluciones en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

ROMBO.—

S
A C
S A B A T E R
C A T A R R O
T A L L A T
E R R A D A S
R O T A C I Ó
S I
Ó

Imp. de Redondo y Numetra, Tallers, 31-33

CONTRAST, per Apeles Mestres

LA HONORATA.

LA PASTORA QUE 'NS PINTAN

LA PASTORA QUE VEYEM

Ayuntamiento de Madrid